

vriendelijken Bibliothecaris van TEYLER'S Stichting dank, dat ik mij in den aanblik daarvan blijvend mag verlustigen.

G. C. VAN WALSEM (*Meerenberg*).

INGEZONDEN.

Aan Dr. J. K. A. WERTHEIM SALOMONSON.

Geachte Collega!

Met belangstelling las ik heden uw stukje over de beroepsatrophie der diamantsnijders, daar het, mede in verband met wat ik in 1889 in dit *Tijdschrift*, Deel II, blz. 523 over neuritis als anatomisch substraat eener beroepsneurose, (naar aanleiding van een geval van melkerskramp) publiceerde, eene welkome aanvulling vormt van hetgeen in 1893 in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* door mij als „Eene beroepsneurose bij de diamantwerkers” is beschreven.

Daar gij schrijft dat de literatuur nagenoeg geheel zwijgt over de door U beschreven aandoening, zult gij, nu over hetzelfde lijden in hetzelfde *Tijdschrift* reeds voor 4 jaar iets is verschenen, het mij ten goede houden dat ik even uw aandacht op genoemd artikeltje vestig.

Collegialiter,

Amsterdam, 22 Mei 1897.

STEPHAN.

Aan Dr. STEPHAN.

Geachte Collega!

Met uwe beschouwing kan ik werkelijk niet medegaan. De door U beschreven diamantsnijdersziekte is een *neurose*, en werd door U ook als zoodanig opgevat. Dat gij door uwe publicatie inderdaad een nog niet bekende afwijking ter kennis van de medici hebt gebracht, wil ik gaarne op den voorgrond stellen. Aangezien mij een tweetal dergelijke gevallen voorgekomen zijn — beide malen bij vrouwen — kan ik bovendien nog daarbij voegen, dat uwe waarneming zeer nauwkeurig is geweest en dat de stoornis inderdaad geheel aan uwe beschrijving beantwoordt.

Met de door mij beschreven *beroepsatrophie* hebben deze feiten absoluut niets te maken en zelfs uwe mededeeling van 1889, waarin gij een geval van beroepsatrophie (?) of neuritis beschrijft onder den naam van beroepsneurose bij melkers kan daaraan niets veranderen. Dit laatste des te meer omdat uw geval van melker's parese nog een geheel andere verklaring toelaat.

De quaestie draait dus hierom: bestaan er principiële verschillen tusschen de beroepsneurosen en de beroepsparalysen en atrophien?

Gij meendet in 1889, dat dit verschil hoogstens een quantitatief kan zijn en blijkens bovenstaande regelen van uw hand zijt gij vermoedelijk nog van dezelfde opinie.

Ik moet bekennen dat ik *niet* op dat standpunt sta, en zelfs met kracht

en klem wensch voor te staan, dat men bij een kleine groep wèl gekarakteriseerde afwijkingen n.l. de beroepsatrophieën, onder geen voorwaarde een groote groep van volkomen heterogene bestanddeelen n.l. de nog zoo weinig begrepen beroepsneurosen mag brengen.

Trouwens dit is geen private opvatting van mij zelven; ik zou U tal van gelijkdenkende autoriteiten kunnen opsommen. Ik beperk mij tot OPPENHEIM's nieuw leerboek, dat behoort tot de meest moderne, en dat in ieder geval volkomen up to date is. Vergelijkt men bij hem blz. 355 waar de beroepsatrophieën en blz. 781 waar de anderweitige Beschäftigungsneurosen (de schrijfkrimp begon reeds op blz. 775) beschreven worden, en leest men zinnestjes zooals „In diagnostischer Beziehung ist besonders vor der Verwechselung der Beschäftigungsneurosen mit den Arbeitsparesen (den professionellen Paresen, S. 355) zu warnen enz. (zie l. c. pag. 781)”, dan meen ik hieruit met voldoende zekerheid te mogen afleiden, dat een gerechte twijfel omtrent deze quaestie niet veel levenskansen bezit. En staande op het standpunt, dat men een beroepsneurose, geen beroepsatrophie mag noemen of omgekeerd, bestond er voor mij geen enkele reden om uw arbeid, hoe verdienstelijk deze ook is, te citeeren: *gij* beschrijft een neurose, *ik* beschreef een beroepsneuritis of althans beroepsatrophie bij diamantsnijders. Over deze laatste, ik herhaal het, kon ik niets vinden in de literatuur.

Geloof mij intusschen als steeds gaarne

Collegialiter

t. t.

WERTHEIM SALOMONSON.

— o > o —

BERICHTEN.

BUITENLAND.

PARIS. — **Hulp bij ongevallen.** Algemeen wordt, na den brand van 4 Mei, de eisch vernomen, dat de hulp bij plotselinge ongevallen te Parijs beter geregeld worde, evenals de brand in het Ringtheater aanleiding heeft gegeven tot de voorbeeldige hulpverschaffing, die te Weenen bestaat. Te voren is reeds te vergeefs, jaren lang, zonder ophouden daarop aangedrongen door MARCEL BAUDOIN en ook door Prof. TERRIER. Thans zal de zaak in den Gemeenteraad en in de Kamer van Afgevaardigden behandeld worden. De assistent-geneesheer HENRI DE ROTSCILD stelt in een brief aan *le Figaro* voor, gelden tot dat doel bijeen te brengen. Hij was reeds om 5 uur op de plaats des onheils, en eerst 40 minuten later kwam de eerste ambulancewagen. De gewonden waren in de naburige huizen gebracht en de lijken op het trottoir opeengehoopt. De wagen van het hospitaal St. Louis, telephonisch ontboden, kwam eerst anderhalf uur na het begin van den brand aan. Er bestaat te Parijs slechts één post van ambulance-rijtuigen met geneeskundigen dienst. Sedert drie jaren bezit de stad, als schenking, het materiaal voor een andere post, met 100.000 frcs. voor het oprichten daarvan; men heeft daarvan geen gebruik gemaakt. De inzender, zijn voorstel her-